

Αλίμονο σε αυτούς που καταστρέφουν και βεβηλώνουν Ιερούς χώρους.

του π. Αντωνίου Χρήστου.

Αγαπητοί Αναγνώστες ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Στο προηγούμενο άρθρο μας μιλήσαμε για την ευλογία που έχουν όσοι γίνονται δωρητές-μεγάλοι ευεργέτες και ουσιαστικά κτήτορες Ιερών Ναών. Το σημερινό μας άρθρο θα ασχοληθούμε με μια κατηγορία ανθρώπων, εντελώς αντίθετους από τους δωρητές. Γι αυτούς που όχι μόνο δεν σέβονται τους Ιερούς χώρους λατρείας, αλλά αντίθετα ασεβούν και ενίοτε τους βεβηλώνουν και τους καταστρέφουν. Το κρίμα και η αμαρτία φυσικά είναι μεγάλη, αλλά ακόμη και εκεί βλέπουμε την άκρα (σε βαθμό σκανδαλίσεως για τους ζηλωτές πιστούς) φιλανθρωπία Του Θεού. Ας ξεκινήσουμε :

Με βάση τα πρόσφατα επίσημα στοιχεία του Ελληνικού Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων σχετικά με τις βεβηλώσεις και τους βανδαλισμούς σε χώρους ιερούς και θρησκευτικούς είναι άκρως ανησυχητικά, αφού μόνο το 2019 σημειώθηκε 160% αύξηση στις βεβηλώσεις και τους βανδαλισμούς ιερών χώρων και ναών. Από

τα 556 συνολικά κρούσματα τέτοιων πράξεων, τα 525 έγιναν σε βάρος ναών και χώρων ορθόδοξης λατρείας.

Οι εκκλησίες, τα ξωκλήσια ή τα κοιμητήρια που τυγχάνει να βρίσκονται κοντά σε δομές φιλοξενίας μεταναστών στα νησιά της Σάμου, της Χίου και αλλού έχουν στη συντριπτική τους πλειοψηφία δεχθεί επιθέσεις και υλικές καταστροφές. Ένα χαρακτηριστικό αντιπροσωπευτικό παράδειγμα είναι το παρεκκλήσι του Ιερού Ναού της Παναγίας Δεξιάς στην Καμάρα Θεσσαλονίκης, όπου οι δράστες δεν μένουν μόνο στο βανδαλισμό εικόνων αλλά συχνά-πυκνά μπαίνουν και εντός της Εκκλησίας και ληστεύουν τους πιστούς, ενώ δεν έχουν διστάσει να κλέψουν μέχρι και τα ασημένια καντήλια του Ναού. Αυτό που είναι ακόμη πιο εξοργιστικό είναι ότι συναντάμε μέσα σε Ιερούς Ναούς, παρεκκλήσια και ξωκλήσια μέχρι και αφοδεύσεις ακαθαρσιών, από αυτούς που κάνουν την βεβήλωση.

Βέβαια αυτά τα περιστατικά και φαινόμενα δεν τα συναντάμε αποκλειστικά μόνο στον Ελλαδικό χώρο. Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν κατά κόρον σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες και όχι μόνο, ενώ οι κυβερνήσεις και οι αρμόδιες αρχές φαίνεται να τα παρακολουθούν και τα καταγράφουν τουλάχιστον με αμηχανία και παθητικά...! Φυσικά για να είμαστε ειλικρινείς, οι βεβηλώσεις δεν γίνονται μόνο από τους μετανάστες, αλλά και από βαπτισμένους Χριστιανούς που στην πορεία της ζωής τους το ξέχασαν και απαρνήθηκαν την πίστη τους. Υπάρχουν και ιερόσυλοι, που θεωρούν ότι είναι ακόμη μέλη της Εκκλησίας, αλλά οι αμαρτίες και τα πάθη τους δεν μπορούν να τους συγκρατήσουν και απομακρύνουν από τις πράξεις της κλοπής ή της τυμβωρυχίας κ.α. που δρουν με σκοπό την αφαίρεση και εμπορία ιερών κειμηλίων και φυσικά στη προσπάθειά τους αυτή δεν υπολογίζουν την ιερότητα των χώρων και κυρίως να τους ελέγχει η συνείδησή τους, αυτό που ονομάζουμε φόβο Του Θεού.

Αυτό που διαπιστώνεται συστηματικά τις τελευταίες δεκαετίες εντός και εκτός Εκκλησίας, στη σύγχρονη τεχνολογική ζωή που ζούμε είναι γενικά η χαμένη αίσθηση του «ιερού» και ειδικά της ιερότητας των χώρων και των τελουμένων σε αυτά. Αυτό στον αρχαίο-παραδοσιακό χρόνο ήταν κάτι αδιανόητο. Όλοι οι λαοί όριζαν τους ιερούς τους χώρους και τους σέβονταν όλοι, ντόπιοι και μη. Φυσικά πρακτικά για να μην είμαστε υποκριτές δεν έχει νόημα να μη βρίζεις ή να μην ασχημονείς μόνο στους ιερούς χώρους, αλλά αυτό οφείλουμε να το κάνουμε παντού όπου κινούμαστε, γιατί η ιερότητα δεν έχει να κάνει μόνο με τον τόπο, αλλά και με τον τρόπο που κινούμαστε στη ζωή μας, άλλωστε ο Θεός είναι παντού. Από την άλλη μεριά βέβαια, ο ειδικός χώρος που είναι αφιερωμένος για τον Θεό, δείχνει την αίσθηση ότι για να πλησιάσεις τον Θεό, εκεί που συναθροίζεται η Εκκλησία στον Ιερό Ναό, οφείλουμε και ιδιαίτερη προσέγγιση εκ μέρους μας, αφού η προσευχή πάει με προσοχή, με ντύσιμο και εμφάνιση που να μη προκαλεί και διασπά τους άλλους αδελφούς κτλ. Αν όλοι τα ξέραμε και τα εφαρμόζαμε αυτά, δεν θα είχαμε τα φαινόμενα που συναντάμε δυστυχώς στα Ιερά Μυστήρια του Γάμου ή τις Βάπτισης ή μερικές φορές και κατά την Θεία Λειτουργία, όπου προσέρχονται άνθρωποι λες και είναι προσκεκλημένοι σε νυχτερινή δια-σκέδαση ή έχουν βάλει διαγωνισμό ποιος θα φορά τα λιγότερα...! Επίσης ιδιαίτερα στις τουριστικές περιοχές, το φαινόμενο γίνεται ακόμη πιο έντονο αφού εισέρχονται στους ιερούς χώρους άνθρωποι όχι ως προσκυνητές για λατρευτικούς λόγους ή έστω να προσευχηθούν, αλλά για καθαρά τουριστικούς ή πολιτιστικούς σκοπούς με ότι αυτό συνεπάγεται και στο ήθος και στο ύφος και την εμφάνιση αυτών που προσέρχονται.

Οφείλουμε λοιπόν όλοι, πιστοί ή άπιστοι, άθεοι ή ένθεοι, αυτοί που σέβονται τους νόμους ή αντιεξουσιαστές, να σεβαστούμε όλους τους ορθόδοξους Ναούς και τα μνημεία, γιατί για μια μερίδα ανθρω-

πων μπορεί να είναι ένα κομμάτι απλά προς εμπόρευση και πλουτισμό, αλλά κάθε σκεύος ή χώρος που αφιερώνεται στον Θεό, μένει σε Εκείνον και δεν επιτρέπεται η χρήση του να γίνει κάτι άλλο πέρα της λατρευτικής χρήσεως και μόνο. Με τις επιθετικές ενέργειες τους δεν ασχημονούν μόνο κατά Του Θεού, αλλά και προσβάλλουν βάνουσα ανθρώπινες αξίες, ελευθερίες και δικαιώματα και χύθηκε πολύ αίμα και αγώνες για να κατακτηθούν. Προσβάλλουν όμως και σκανδαλίζουν τους πιστούς που αποδίδουν δια μέσω αυτών των χώρων και των αντικειμένων ιερότητα και λατρεία προς τον Θεό που πιστεύουν.

Μεγάλο θέμα είναι για τα όρια της τέχνης ή της σάτιρας που μπορούν να φτάσουν και που σταματούν, γιατί πολλοί καλλιτέχνες έχουν προσβάλλει συνειδητά ή ασυνείδητα με την τέχνη τους ή με το καυστικό χιούμορ τους διδασκαλίες ή θρησκευτικά πρόσωπα. Από την άλλη βέβαια έχουν χάσει και την ζωή τους ή έχουν προπηλακιστεί καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι κ.α. γιατί τόλμησαν να κριτικάρουν ή να σατιρίσουν ακόμη και σκίτσα π.χ. τον Μωάμεθ κ.α. Εδώ φαίνεται η ανωτερότητα και απέραντη ελευθερία της χριστιανικής ορθόδοξης πίστης, γιατί ξέρει ότι υπερασπίζουμε μεν αλλά δεν εκπροσωπούμε τον Θεό, δεν μας έχρησε κανείς «δικηγόρο» του. Μόνο στον Χριστιανισμό υπάρχει τόσο ελευθερία που μπορεί κάποιος όχι μόνο να μην πιστεύει αλλά και να τον αρνηθεί. Όπου υπάρχει το Ισλάμ και είναι πλειοψηφία τότε δεν επιτρέπεται άλλη πίστη και οι υποστηρικτές άλλης πίστης τελούν ή υπό διωγμό είτε σταδιακά εξοντώνονται. Χρειάζεται διάκριση και η μέση οδός. Θυμηθείτε πριν αρκετά χρόνια που κάηκε το κέντρο της Αθήνας, γιατί σε έλεγχο κάποιου αστυνομικού σε μετανάστη έσκισε μια σελίδα από το Κοράνι. Αν κάναμε και εμείς οι Ορθόδοξοι τα ίδια για κάθε χώρο λατρείας ή προσκυνητάρι που βεβηλώνεται τι θα γινόταν; Χρειάζεται σεβασμό και αλληλο-

συγκράτηση, αφού θέλοντας και μη καλούμαστε να συνυπάρχουμε και να πορευόμαστε από κοινού.

Τέλος, ιδιαίτερα εμείς οι Έλληνες δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι χάρις στα Μοναστήρια και τις Εκκλησίες μας μπορέσαμε να διατηρήσουμε εθνική και θρησκευτική συνείδηση 400 χρόνια (ή 500 χρόνια η βόρεια Ελλάδα) από την τουρκική σκλαβιά. Χρωστάμε πολλά, οφείλουμε να τα φροντίζουμε και να τα συντηρούμε όσο μπορούμε, γιατί όπως είπε ο Μακρυγιάννης σε κάποιους Έλληνες που πήγαιναν να πουλήσουν αρχαία σε ξένους «Εμείς γι αυτά πολεμήσαμε...»! **Αμήν!**